

Fietsen, het blijft leuk om te doen

Johan ten Hove

Met dat mooie weer toch nog even een fietstochtje gemaakt. Van Sint Jans klooster naar Enter en terug. Heen de korte weg van tegen de tachtig kilometer via Zwolle, Raalte en de Holterberg, terug de wat langere van zowat honderd kilometer langs de Regge, de Vecht en het Zwarte water. Een prachttocht. In twee dagen, ja, een mens wordt ouder.

'De scholen zijn weer begonnen' en ik kom slierten scholieren op de fiets tegen. Met z'n drieën naast elkaar, een oortje in, of anders druk in gesprek en de jongens met losse handen. En natuurlijk zeilt er dan één de weg over die je nog maar net kunt ontwijken. Maar ze fietsen tenminste nog. In Zwolle haal ik een fietser in en net als ik ernaast zit zwiept hij opzij en kunnen we het beiden nog maar net in de benen houden. Waarom ik niet even bel?

Verderop in Zwolle gaat er een mooi groen fietspad dwars door de stad, langs een vaart. Een eind voor me loopt een vrouw rechts op het pad, met haar hond aan de lijn, die links op het pad loopt. Ik bel. Er gebeurt niets. Ik blijf bellen en kom met mijn voorwiel aan de lijn tot stilstand en zeg: "Mevrouw, als u nu eens aan dezelfde kant ging lopen als uw hond, dan kan ik er langs."

"Wat zegt u?", vraagt de vrouw. "Dat ik er graag langs wil."

"Bel dan ook even."

"Mevrouw, ik bel me suf, maar u hoort niets."

"Wat zegt u?"

Zwolle uit, langs de vaart richting Raalte. Voor me fietst een stel hand in hand. Ik bel en ze gaan achter elkaar. Als ik er langs fiets zegt hij: "Kan je niet wat minder kabaal maken? Ik schrik me dood." Fietsen, het blijft leuk.

'Bel dan even.'
'Mevrouw, ik bel me suf, maar u hoort niets.'
'Wat zegt u?'

